

Особено мнение на съдията Александър Арабаджиев

С настоящото особено мнение оставам на позицията, заета от мен в особеното ми мнение по Решение № 17 от 24 ноември 1992 г. по к.д. № 22/92 г. (срв. РОКС 1991-1992, с.199) и в особеното ми мнение по Решение № 14 от 16 септември 1993 г. по к.д. № 16/93 г. (РОКС 1993, с.154).

Същността на тази позиция се състои в разбирането, че самото гласуване също се явява форма на проверка на кворума, който чл.81, ал.1 от Конституцията изисква, за да се провеждат заседанията на Народното събрание и да приема то своите актове. В този смисъл е неприемлива фигурата на "присъстващи", която се съдържа в изр.2 на § 5 от допълнителните разпоредби на ПОДНС и под такива разбира народните представители, които обективно присъстват - "се намират" - в заседателната зала в момента на гласуването.

Намирам, че между "присъствие", от една страна, и непосредствено участие в гласуването, от друга, не може да има разлика, когато се приемат актове от парламента. Впрочем в това отношение няма какво да се добави към споменатите две особени мнения.

Единственото отстъпление, което съм склонен да направя от заетите там становища, е да се съглася с формулата на чл.39, ал.2 ПОДНС, която определя начина, по който се извършва проверката на кворума. Постановката на чл.39, ал.2 ПОДНС е изградена върху презумпцията, че след като наличието на кворум е констатирано преди откриването на заседанието (и след всяка почивка или прекъсване), тази констатация е поначало валидна до прекъсване на заседанието. Чрез тази конструкция ПОДНС смекчава тежкото изискване на чл.81, ал.1 от Конституцията, като поначало го спазва, което - ако бъде доведено докрай - може да затрудни практически провеждането на заседанията на парламента, а това не винаги е целесъобразно.

Но ако това е приемливо когато Народното събрание заседава, едва ли е допустимо, когато то приема своите актове. Приемането на актовете може да става само ако

присъстват повече от половината народни представители. Щом като общият брой на взелите непосредствено участие в гласуването - чрез изрично волеизявление в определен смисъл - е по-малък от общия брой на всички народни представители, ясно е, че конституционното изискване за кворум не е спазено.

Самото гласуване се явява проверка на кворума извън тази по чл.39, ал.2 ПОДНС и участието в гласуването на по-малък брой народни представители показва, че актът е приет при условията на чл.81, ал.1 от Конституцията.